

skal rejse med Privatbanen, som selv skal betale sin Drift, maa altsaa betale betydeligt mere. Og jeg mener, at Statsens Interesse overfor dem, hvem det nu passer at rejse til Bagsværd i Stedet for til Charlottenlund, maa være den samme. Der er derfor ingen Grund til at beklage sig over, at de, der rejser paa Statsbanen, skal betale 1 Kr., naar de andre for en lignende Afstand maa betale 1,50 Kr. Og de øvrige Privatbaner har tilsvarende Takster. Forholdet er jo ikke det, at Privatbanerne giver store Dividender. Adskillige af dem giver ikke noget Udbytte til deres Aktionærer, og nogle truer endogsaa med at standse, de har maattet ty til det Laan, der af Statskassen er bevilget til Privatbanerne, efter at deres Reservefond er opbrugt. I Landstingsudvalgets Betænkning fra Efteraaret 1918 findes der i en Skriveles fra Ministeriet — den er optrykt som Bilag I — en Bemærkning om Godstaksterne, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Der staar der, at Taksterne for Gods maatte udregnes efter følgende Skala, og der gengives saa en Skala, hvor Tillæget pr. Kilometer er ens for de første 120 km, medens den nu er ens for de første 60 og derefter faldende. Jeg tror, det er den Vej, vi maa ud. Vi giver meget stor Nedsættes for de lange Transporter, men samtidig opretter vi et Transportnævn, der forbyder disse Transporter. Denne Nedsættelse for de længere Afstande maa modereres. De nuværende Takster virker ganske ubilligt overfor de Trafikanter, der skal have deres Varer baade paa Privatbane og Statsbane, og det særlig ved Nedsættelsen paa de lange Afstande. Det vil der raades Bod paa, naar den i Skrivelsen angivne Skala bliver gennemført. En Ændring i Taksterne paa anden Maade end ved en procentvis Forhøjelse kan imidlertid ikke lade sig gøre i Løbet af saa kort Tid. Der er derfor neppe andet at gøre end at vedtage Forslaget, som det foreligger, da det er absolut nødvendigt, at det gennemføres saa hurtigt som muligt. Men det vil ogsaa være nødvendigt, at Spørgsmaalet om en Revision af Takstbestemmelserne bliver gjort til Genstand for Drøftelse, og at en saadan snart finder Sted.

Dernæst vil jeg gerne bemærke, at der til Ministeriet for offentlige Arbejder er fremsendt to Skrivelser, som jeg gaar ud fra, den højtærede Minister er blevet gjort bekendt med. Der siges i den ene af disse: „Man skal tillade sig at henlede Opmærksomheden paa, at ifølge Statsbanernes Driftsberetning for 1918—19 udgjorde Godsmængden mellem Stats- og Privatbanestatio-

ner ca. $\frac{1}{4}$ af Godsmængden mellem Statsbanestationer indbyrdes, saa at det vil ses, at det er ikke ringe Beløb, det drejer sig om for den ved Privatbanerne boende Befolkning. En rationel Løsning af Spørgsmaalet vil kræve Nedsættelse baade af Stats- og Privatbanernes Takster, men en anden Løsning end den nuværende er absolut paa krævet, og man tillader sig derfor at anmode om, at der i Loven om Statsbanernes Takster maa blive optaget Bestemmelser, sigtende til en tilfredsstillende Løsning af dette Spørgsmaal, idet man i øvrigt skal tillade sig at henvise til de fra Privatbanernes Repræsentation rettede Henvendelser om dette Punkt“. Jeg gør opmærksom paa, at det Spørgsmaal, som vi her har tilladt os at fremdrage, allerede blev rejst i 1909.

Jeg skal ikke trætte det høje Tings Medlemmer med Oplysninger om et Spørgsmaal, der ligger saa langt tilbage, men kunde dog have Lyst til her at nævne, at Forholdene efter min og manges Mening er ganske urimelige. Saaledes skal f. Eks. en Forsendelse fra Hurup til Hjørring efter Statsbanernes Regler gaa over Langaa, og Afstanden er der 275 km; hvis den gik over Fjerritslev—Nørresundby, vilde der kun være 186 km. Ærede Medlemmer vil let forstaa, at Forsendelsen paa denne Maade tager meget lang Tid, hvilket er uheldigt ikke blot for Varerne, men ogsaa for Statsbanerne selv, idet der jo derved i denne kulknappe Tid ikke alene bruges ikke saa ganske lidt mere Brændsel, men tillige beslaglægges Materiel, som Statsbanerne iallerhøjeste Grad trænger til. I Parentes bemærket har Statsbanerne, saa vidt jeg ved, lejet adskillige Tusinde Vogne, som de maa betale Leje af hver Dag; det vilde altsaa være en Fordel for dem at udnytte deres Materiel noget mere ved at lade en saadan Forsendelse gaa den korteste Vej, som jo ogsaa burde være langt den billigste. Men det gør de altsaa ikke. Naar man fra Hurup er kommet til Thisted, saa gaar der herfra til Fjerritslev en Privatbane, af hvis Aktier Staten ejer de tre Fjerdedele, og fra Fjerritslev gaar der en Privatbane til Nørresundby, af hvis Aktier Staten ejer Halvdelen. Man skulde derfor egentlig synes, at det ogsaa vilde være i Statsbanernes Interesse at lægge Trafikken for Befolkningen saaledes, at den, hvis den vilde, kunde benytte den korteste Vej, som jo tillige burde være ikke blot den hurtigste, men ogsaa den billigste. Men Forholdet er det stik omvendte. Det er ogsaa himmelraabende, kan man gerne sige, for Taksternes Vedkommende, idet en Forsendelse